

“Μ Δόξα δέ, βρὸς Περικλῆ, περιπατεῖ μονάχη
ἔπανον στον Κριτικούκιον τὴν διδασκαλίην φάχῃ
καὶ στεφανῶνει μετώπια· Ἐλλήνον δὲν συγῆ
με δέστα στάχτα θεμεναν στὴν Ἑρημη τῇ γῇ.

Αθηναγόρας. — “Ἐκεῖθισα ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους
καὶ εἶπα «κλέος Ἀθηνῶν εἰς τὸν Κριτικούμαχον»,
ὅπερ δὲ στήλην ἔστησα μεγάλην, Περικλέτο,
καὶ εἰς ταῦτην ἐνεγάραξα οὓς λόγους παραθέτω:
·Τῷ υπεραιμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
τῷ φραταῖσι Πρωθυπονογῷ εὐχαριστήρια.
·Ἄδρος τοῦς Βασιλικαῖς ἔποικοις
καὶ ἐνθάδε δέλθεν, εἰδε, καινέντες.”

Αθηναγόρας. — “Ο ὥλιος μεσούρανδν ὑψθθ,
ἡ νίκη μᾶς προσειδεῖ καὶ παῖς” ἡ μουσική...
μια σπάδα δὲν αἰμάτωσε, κανεῖς δὲν ἐσκοτώθη,
τοῦς ἀκολούθους μοναχὰ ἐσκότη τὸ βράχι,
καὶ ἵνα κανονισθί δὲν αἰτον δργήγορος προσέμεν
γιατὶ θὰ είναι προσθοῦτον νάλθη μὲ τὸ σχισμένον.

Αθηναγόρας. — “Ἐστερόωσαν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι
καὶ ἀπὸ τῆς μάργης τὰ δενάνα βεβαρημένον δῶρο
στὴν πόλιν εἰσερχόμενα Θεῖβν τῶν εναμιάτων
μια Ιστορίαν πάγχυνον κλινῶντας κατορθωμάτων,
πολλάς δὲ ἐκάμηντας σπονδᾶς στὸν· Ἄρην ἐν συγῇ
καὶ δότα κατετέθουν πελῶν τε καὶ ίπενον
κεφάλης δοῦναν· καὶ ἐπέτα τὸ πάλαι λοχαγοῖ
τὰ τέλη των τὰ πάγχαλα τὸν Τροκαῖον.

Αθηναγόρας. — Παρέρχεται τῆς δόξης δικαῖος
καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ δρόσος μεθύνει καὶ χρός.
καὶ συζητοῦν τοὺς ἀδέλους τῶν οι μαχεσθέντες πάντες,
καὶ τοὺς ζητησούν καὶ εἰς αὐτοὺς νὰ γίνουν ἀνδριάτες.

Ἐπι τῶν Θηβῶν αθηναγόρας. — Φυσὶ πολέμου πνεύμα,
ἡ φουστανέλα ή λερὴ ἀηκῶθη στὸ πόδαρι,
καὶ ὁ “Ἀναὶ τὸν Πρωθυπονογὸν ἐκλέπει εἰς γενῆ
καὶ ἕνας τὸν ἄλλον, Περικλῆ, ἐνθέμεως συνεχάρῃ.

Δέσποτας. — “Η Ἔπιτάνιος εὐρήκε τὸν μπελά της,
δὲ σφόδρα Πρωθυπονογὸν καὶ μέγας στρατηλάτης
ἐπόσχεται ἀνύψια εἰς τὰς γλοσσὰς μυρόνας
οι φόρο νὰ ἔλιτρωδον καθ’ ἕνα ἡμιλιον,
οἱ δὲ Θηβαῖοι τὸν ἔμνονται καὶ τοῦ προσφέρουν χήνας
διὰ νὰ σώση μὲ αὐτάς τὸ νέον Καπιτόλιον.

Δέσποτας. — Τοῦ Κονιούλεα κατέλαμψε ἡ στέγη,
εἰς τοῦτον δὲ ὁ Πρόδερμος περὶ τῆς μάργης λέγει,
καὶ τοὺς φυτοτολέμους τοῦ δὲν πανει νὰ μετρῷ
καὶ τέρα εἰς τὴν Ἀλδηψὸν πηγαίνει γιὰ λουτρό.

Αγαπητέ μου Περικλῆ...

Χωρὶς καρδὸν νὰ χάνω
μὲ δργον ήμαντον δινός διλγίου φύδων.
Καὶ ἑγὼ τὸ δόρυ ἰστηξα εἰς επιβαρὺν παλάμην
καὶ ἔγω “στὸν φυτοτολέμον δενός ἐμαχεσάμην,
καὶ ἔγω μὲ δλον ξῆσα γιὰ τὴν πτωχὴν πατούδα,
δὲν καὶ τὸν θάνατον ἔκει τοῦ πλούτου εἴδα,
καὶ μὲ τὴ φυγὴν ἐφαγε καὶ πάλι τὸ μπαρόύτι

καὶ τὸ μβαλό μου ἔγινε νερόβραστο κουνοκούτι.
Καὶ νῦν τὸν φυτοτολέμον ἡραῖκῶς περάνας
προσέρχομαι μὲ λάφυρα, θουφίσος καὶ παίδας,
καὶ ὃς ἀνάμηνσον κρατῶ πολέμου διαρκῆ
ἔκεινο τὸ ἀδύνατο τοῦ Ατασσούς βρακί,
καὶ δι’ αὐτοῦ περιφρονῶ ωφάσπιδας καὶ νάνους
καὶ φέρω καὶ ἄλλον στέφανον στὸν τόσους μου στεφάνους.
Δέξονται καὶ πάλιν. Περικλῆ, μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
τὸν τροπαιούγονον νικητὴν τὸν ἀστεφανωμένον
καὶ στρατηλάτην κάνε με μ’ ἓντος ματσούκι,
καὶ μὴ λησμόνει πόποτο αὐτὸν τὸ Κριεκούκι,
καὶ φάλε τρέπεται καὶ σύ πολέμου τρισλόβι το...
αυτά καὶ σὲ δαπάζουμαι καὶ σ’ ἔχω διὰ βίου.

Αγαπητέ μου Φασουλῆ...

Μετὰ χαρᾶς καὶ φρίκης
ξέλιβασο τὸν πόλεμον, τὸν θύλαμπον τῆς νίκης.
“Ἐν τούτοις εἰς τὰ τρόπαια νὰ φασκελώσης μέσα
καὶ ἔλθε τὴν Αλεξάνδρα μας να ὅπε τὴν Πρωγκηπέσσα,
διότι σ’ ἀποχαρετά καὶ φεύγει ώφα σρά
καὶ δλοι παροντασσονται καὶ τῆς προσφέρουν δῶρα,
καὶ ἔλα καὶ σὲ ἀλλάσσονται νὰ τῆς προσφέρεις φόρον
καὶ νὰ τῆς κάμηραν ἀκρόβον διὰ τὸς γάμους δῶρον.

Αγαπητέ μου Περικλῆ...

“Ἐάν μὲ διγαπεῖς,
στὴν Πρωγκηπέσσα τρηγήσα νὰ μέρους μου νὰ πάξε,
καὶ εἰλέ της τὰς προσήσθες μου, τὴν τόσην της λατεσίεν,
καὶ εὐχήσου της πολλὰ καλά καὶ θυμίκο καὶ τύχη,
καὶ δός της τῶν Ἀμαρτωλῶν τὴν θειαν Σωτηρίαν,
τὸ μέγα Θρολόδην καθάδες καὶ τ’ Ὁκτωπῆ.

Καὶ διλγίας ποικίλιας,
μὲ ἄλλους λόγους Ἀγγελίας.

Μαῖ μὲ δλλα τόσου συγγράμματα παντοῖα
ἐσχάτως ἔξεδόθη καὶ μία πραγματεία
περὶ Ἐπι μι ἐιας τῆς Δι τελο μα τικ ης...
Κύρελός δ συγγράψας, Διδάκταρο Νομικῆς.
Διὸ τὴν συνιστώμεν εἰς τοὺς μεμυημένους,
τοθετών εἰς τοὺς Πρόσθεις καὶ δλος τοὺς Προξένους.

Τὸν Μαθαρίκον τὸν πολὸν καὶ δ Ρωμηὶς συγχάρει,
γιατὶ ἀνήυποτοθάρως “ξεφύτωσε βαρβάρος,”
τοῦ σφρίγει τὸ δριτερό καὶ τὸ δεξὶ τοῦ κέρι
καὶ νέ γενή τοῦ εδέστα περιφανῆς σπαθάτες.

Σμιθνιοῦ Κωνσταντινίδη σπιρουγήματα,
μὲ δλλους λόγους κάμποσα πειημάτε
μὲ δνειρα ἔρστων καὶ ίνδελματα,
μὲ ούκ διλγίον οίστρον καὶ μὲ δλλατα.

“Στὸ Ζαχαροπλαστείον ἔκεινο τοῦ Βαλσάμη,
άστο τοῦ Ὑπουργίου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσθων γρανίτην νὰ εψής μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ώφας εὐθρούσηνς.
“Εκεὶ μὲ καλαμάν τὸ παγοτὸ σουφῆς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν καὶ ἀπόλαυσιν τρυφές.